

ollo

TANDEM

SZÖVEG –
SZŐNYI LÍDIA és SZÖLLŐS ÁKOS pszichológusok

A múlt zsarnoksága

A múlt zsarnoksága *Peter Levine* kifejezése, amellyel arra utal, hogy a múltban szerzett sebeink a jelenben okoznak hatalmas fájdalmat. Levine szavaival: „bemocskolja az összes többi tapasztalatot, rájuk telepszik és lehetetlenné teszi a pillanat élvezetét”. Lehetséges megszabadulni a múlt árnyaitól?

- ◆ Képzelnék el egy anyát, aki hányattatott körülmények között nőtt fel, a gyerekkorában gyakran kényszerült felnőtt szerepet betölteni, ugyanis neki kellett gondoskodnia a szülei és a kisebb testvérei érzelmi jóllétéről, illetve gyakran a fizikai szükségleteikről is. Szeretné a három kisfia számára megteremteni azt a békés kiegyensúlyozott légkört, amelyről ő gyermekként csak álmodozott. Reggelente minden családtagot a számára megfelelő időben és tempóban ébreszt, reggelit készít, ételt csomagol, kedves és megértő, türelmesen válaszol, segít. Az indulás előtti tíz percben azonban már szeretne saját magával foglalkozni, elkezd reggelizni. Ebben a pillanatban a férje megszólal: „Akkor indulhatunk?” A nő rendkívül dühös lesz, lecsapja a szendvicset a tányérra, összeszorítja a száját, és arra gondol, hogy ebben a házban senkit nem érdekelnek az ő szükségletei. Ő igazából nem is számít, talán nem is szeretik. Magába zárkózik, és barátságtalanul bánik a férjével és a fiúkkal is. Nem néz rájuk, és az egész autóúton alig szólal meg, ha kérdezik, csak egy-két szóval válaszol. Mi történik vele? Emésztő dühének és fájdalmának mértéke szinte érthetetlen a konkrét helyzetből. Hiszen a férje nem tudhatta, hogy ő éppen ezt a tíz percet szeretne volna kiszakítani magának a reggelből. A múlt zsarnoki módon rátelepszik a jelenre. Felülírja a valódi történéseket. Amikor a férjére dühös, akkor valójában a múlt árnyai jelennek meg, és az akkor szerzett sebek kezdik el diktálni a viselkedést. Amikor gyerekként nem az életkorának megfelelő feladatokat kellett végeznie, akkor észre sem vette, hogy ez a helyzet mennyire megviseli lelkileg. Büszke volt magára, hogy hozzá bárki fordulhat, hogy képes meghallgatni és megnyugtatni az embereket, hogy tud sütni, főzni és számtalan egyéb felnőtt feladatot elvégezni, amelyekről az osztálytársainak fogalmuk sem volt. Később, kamaszkorában vette csak észre, hogy ezek a feladatok mennyire beszorítják a lehetőségeit, hiszen a saját igényeire és szükségleteire nem maradt semmi energiája. Bár később igyekezett tudatosan odafigyelni arra, hogy saját magára is legyen ideje, lépten-nyomon beszorított helyzetekben találta magát. Ez az állapot egy olyan mintázata volt az életének, amelyet tudattalan módon újratemetett. Erre viszont nem igazán látott rá, csupán annyit észlelt, hogy mérhetetlen dühöt élt meg ezekben a helyzetekben, valamint azt, hogy elutasítják. Haragudott a férjére, és úgy érezte, hogy nem veszik figyelembe, nem szeretik őt. A terápiás munka során ismerte fel, hogy azzal, hogy gyerekkorában beszorult a nem rá szabott felnőtt szerepbe, ő is létrehozta a beszorítottság ismerős mintázatát az életében.

Nem kell azonosulnunk azzal, amit gondolunk vagy érzünk.

Amikor a harag érzését észleljük magunkon, nem vagyunk mindenestől a harag érzése, amikor a szomorúság érzését, akkor is többek vagyunk egy letört embernél. Ezek az érzések igazából csak arra várnak, hogy rájuk bólintsunk, hogy igen, ezek a valóságunk részei most, de mi ennél jóval nagyobbak vagyunk...

Ahogy a fenti példából is láthatjuk, a lelki sebet nemcsak a borzasztó események, hanem a hétköznapi történések is okozhatják, például azáltal, hogy azok, akiktől szeretetet és gondoskodást kellett volna kapnunk, valójában nem láttak minket és a valódi szükségleteinket, így nem tapasztaltuk meg azt a szeretetteljes és odafigyelő kapcsolatból táplálkozó biztonságérzetet, amely feltétele az egészséges növekedésnek. *Nem csoda, hogy a hétköznapi traumái miatt könnyen anyátlan gyermekek érezhetjük magunkat* – ahogyan azt Mark Epstein pszichiáter írja. Amikor ilyen anyátlan gyermekek vagyunk, akkor nehéz reálisan látni a helyzeteket, és nem könnyű rugalmas válaszokat adni. Csak azt a helyzetet látjuk, amelyben megéljük, hogy a számunkra fájdalmas kötődési kapcsolat veszélybe került. „Nem szeretnek engem” – gondoljuk, és ebben a beszűkült állapotban nem tudjuk a másik szempontjait, illetve a helyzet egyéb aspektusait meglátni. Csőlátással csak a fájdalomra és a haragra koncentrálnunk, és automatikusan igyekszünk magunkat

megvédeni, például azáltal, hogy eltávolodunk a másiktól a kapcsolatban, hogy ne érhesselek bennünket újabb fájdalmak, vagy pont ellenkezőleg, kikiabáljuk a dühünket, hogy a másik értse, mekkora kínt okozott számunkra. A belső valóságunkkal gyakran úgy próbálunk meg megküzdeni, hogy feladatokkal, szerekekkel, kütyükkel, különböző tevékenységgel eltereljük a figyelmünket a nehéz érzéseinkről. Így azonban nem tudjuk a jelen pillanatot és abban a kapcsolódásokat megélni, ennek hiányában pedig az ezekből fakadó gyógyulást is nehéz átélni.

FEL LEHET-E DOLGOZNI A FÁJDALMAT?

Életünk valamennyi szakaszában találkozunk veszteséggel és fájdalommal. Ezek részei az életünknek, bár ezt a tényt gyakran nem akarjuk elfogadni. Úgy szeretnénk százhusz évet élni, hogy közben ne ismerjük meg az öregeledést vagy az idő múlását. Úgy akarunk megélni számos örömet, hogy közben ne kelljen búcsút inteni az előző kellemes élménynek, vagy elfogadni, hogy két örömteli időszak között megélhetünk nehéz eseményeket is. A veszteség és a fájdalom rémületesnek tűnnek számunkra. Ha megjelennek, úgy érezzük, mindenre kiterjednek, sőt felülírják a múltat. A fájdalmas történet beboríthatja a múlt azon részeit is, amelyekre eredetileg nem vonatkozott. Ezt azért képes megtenni, mert elmaradt az esemény feldolgozása, ugyanis nem szeretnénk elismerni, hogy az még a jelenben is hat ránk. Inkább hiszünk az érzelmek elnyomásában, tagadásában és a feldolgozás halogatásában. Pedig ezek pont ezáltal kerítenek hatalmukba minket, míg a szembenézés elvezethet a gyógyuláshoz.

A családtérapiás üléseken számos alkalommal kerülnek szóba a múlt traumatizáló eseményei. Klienseink egy része gondolati úton teljesítendő feladatnak tartja a feldolgozást, miközben az érzelmi részről megfelelnek. Nem gondolják, hogy rá kellene nézni a megjelenő érzésekre, azok alakulására, az ezt kísérő képekre, félelmekre és szükségletekre, vagy akár a nehézségek melletti pozitív emlékekre is. Ennek célja az lenne, hogy egy kiegyensúlyozott belső kép épüljön. Sokan vitatják a könnyek jogát: szégyellik, hogy még mindig sírnak egy szeretett személyre vagy egy megterhelő élethelyzetre visszaemlékezve. Mintha a könnyek gyengeségre vagy valamilyen hiányosságra utalnának, nem pedig valódi érzéseket közvetítenének.

Míg kezdetben inkább csak elszenvedjük a nehéz tapasztalatokat, a felnőttkorhoz közeledve, egyre inkább reflektálni kezdünk rájuk. Egyszerre szemléljük

a veszteséget, mérleljük a hatását életünkre, megvizsgáljuk, milyen következményei lesznek a jövőnkre, figyeljük a bennünk lüktető fájdalmat s azt, hogy milyen gondolatok, érzések által erősödik vagy csökken. Ha már gondolkodunk róla, nagy a csábítás, hogy tudatosságunk részévé téve kontrollálni próbáljuk. A hatékonyság zászlaja alatt divatos időkeretet és időpontot kijelölni a feldolgozásra, mintha csak egy teljesítendő feladatról lenne szó, amikor elgyászolunk valamilyen veszteséget vagy feldolgozunk egy nehéz élményt. Kontrollálni vágyunk olyan lelki folyamatokat, amelyek kezdete is többnyire kontrollunkon kívül esik, belső folyamatainkat és érzéseinket olyan kellemetlen körülménynek tekintjük, amellyel meg kell küzdeni, amelytől meg kell szabadulni, hogy visszatérhessünk a „normál” (azaz hatékony) működésünkhöz. Sürgetjük a feldolgozást, például értetlenkedünk a gyász elnyúlásán, módszereket keresünk a folyamat felgyorsítására és szabályozására. Ez alapvetően különbözik a lelki működés törvényszerűségeitől.

Ne várjuk el, hogy az a nehézség, amit már úgymond „helyre tettünk”, soha többé ne jelentkezzen. Tapasztaljuk, hogy visszatérhet az újabb életciklusokban, új szerepekben és helyzetekben aktiválódhatnak a régi fájdalmak. Ez abban segíthet, hogy általa új szempontok szerint dolgozzuk fel ugyanazt az élményanyagot. Idővel változik bennünk a fájdalom mértéke vagy jellege, de a feldolgozás által ritkán válunk teljesen érzéketlenné a veszteséggel szemben, ezt nem érdemes elvárni.

A GYÓGYULÁS ÚTJAIN

A feldolgozás egyéni folyamat, így nem tudjuk előre meghatározni vagy megtervezni, hogy mennyi időre van szükségünk hozzá, a szakaszai és eredménye is egyénenként és eseményenként eltérő lehet. Mégis szeretnénk, hogy valaki megmutassa nekünk, milyen útvonalon haladjunk.

Bár pontos térkép nem áll rendelkezésünkre, van néhány olyan terület, amelyet érdemes bejárni. Ilyen az önmagunkhoz fűződő kapcsolatunk. Milyennek látjuk saját magunkat? Szerethetőnek, értékesnek és elfogadhatónak, netán kicsinek, elfogadhatatlannak, szégyenletesnek vagy undorítóknak? Mennyire vagyunk képesek megmutatni a külvilág felé azt, akik valójában vagyunk? Amikor tartunk a másik elutasításától vagy szeretetének elvesztésétől, előfordulhat, hogy inkább lemondunk erről, hogy megfeleljünk a külső elvárásoknak. Ha régóta így működünk a kapcsolatainkban, akkor talán saját magunk számára is nehéz megfogalmazni

az igényeinket. Éppen ezért érdemes megvizsgálni, hogy melyek azok a dolgok, amelyek valójában fontosak számunkra. Amikor tisztában vagyunk fontos értékekkel és szükségletekkel, és lépten-nyomon azt tapasztaljuk, hogy ezek nem teljesülnek, mit teszünk? Másokat hibáztatunk, kívülről várjuk a megoldást, vagy aktívan felelősséget vállalunk saját magunkért? Természetesen itt is fontos az arany középút megtartása, hiszen az életben nem tudunk mindent irányítani.

Érdemes az érzelmeinket is megvizsgálni. Mi történik, ha kudarcot vallunk, ha nem tudunk valamit irányítani, netán valaki megsérti a határainkat? Sokan úgy döntenek, hogy a nehéz érzéseket érdemes mélyre üzni, mintha nem is léteznének. Ez az elképzelés gyakran táplálkozik abból a tapasztalatból, hogy a fájdalmas érzések megélése elfogadhatatlan és szégyenteljes viselkedést eredményez. Emiatt büntudatunk van, és görcsösen szeretnénk elnyomni magunkban a haragot vagy a szomorúságot. Ez azonban nagyon sok energiát követel tőlünk, és a fókusz a nehéz érzéseken tartja, ezzel erősítve azokat. Éppen ezért az elnyomás helyett érdemes kíváncsian és ítélkezésmertesen megfigyelni, ami bennünk és körülöttünk zajlik. Ezek az érzések ugyanis gyakran jelezni szeretnének számunkra valamit, ami segít meghúzni a határainkat, vagy jobban megismerni saját magunkat. Az érzéseink megfigyelése abban is segít, hogy ne olvadjunk össze ezekkel. Nem kell azonosulnunk azzal, amit gondolunk vagy érzünk. Amikor a harag érzését észleljük magunkon, nem vagyunk mindenestől a harag érzése, amikor a szomorúság érzését, akkor is többek vagyunk egy letört embernél. Ezek az érzések igazából csak arra várnak, hogy rájuk bőlintsunk, hogy igen, a valóságunk részei most, de mi ennél jóval nagyobbak vagyunk, marad szabad terünk arra, hogy ezekkel az érzésekkel együtt az értékeink szerint döntsünk és viselkedjünk.

A traumatikus vagy fájó élmények feldolgozásához fontos tudni, hogy a kapcsolataink – ha megtapasztaljuk bennük az elfogadást, a csendes meghallgatást és az értő figyelmet – nagyban hozzájárulhatnak ahhoz, hogy a nehéz történések megszelídüljenek bennünk. A gyógyulásban a barátok vagy egy társ ugyanúgy sokat segíthet, mint a szakemberek a lelkigondozásban vagy az egyéni terápiában. A párterápia során megvalósuló feldolgozás egyik felemelő tapasztalata, hogy miközben a pár tagja felidézi a múlt nehéz pillanatait, a társ figyelő tekintete, megértése, érzelmi válasza és odafordulása nagyon is képes átalakítani az elszenvedett élmény emléket és fájdalmát. ♦

Visszatér a lakásnyeremény

Ötven év után a Szerencsejáték Zrt. az OTP Bank együttműködésével visszahozta a lakásnyereményt, amit a nemzeti lottótársaság a Játékoskártya elnevezésű hűségprogramjában résztvevő játékosai számára tesz elérhetővé.

◆ A két TOP10-es árbevételű generáló vállalat közös története, illetve múltja nem újkeletű: 1950-től negyven éven keresztül ugyanis az Országos Takarékpénztár (OTP) keretei között működött a Sportfogadási és Lottóigazgatóság, amelyből 1991-ben jött létre az önálló, állami tulajdonú részvénytársaság, a Szerencsejáték Rt. A mostani nyereményjáték tárgya, a lakásnyeremény is ebből az időszakból származik, ugyanis 1957-től egészen a hetvenes évek közepéig a tárgynyeremény-sorsolás legértékesebb tételei az ingatlanok voltak. Ebben az időszakban 505 lakás, 224 családi ház és üdülő talált gazdára az Ötöslottó játékosai között, akik 3 forint 30 filléres szelvényükkel lettek öröklakás tulajdonosai. Az utolsó Lottóotthon sorsolást 1973. december 3-án tartották a Népstadion egyik termében.

2023. augusztus 28-ától az elmúlt évtized egyik legnagyobb értékű hazai tárgynyereményével, egy több mint 100 millió forint értékű penthouse-jellegű lakás nyeresi lehetőségével tért vissza a lakásnyeremény. A 2024. március 3-áig tartó nyereményjátékban a lakás főnyeremény sorsolásán úgy tudnak részt venni a Játékoskártyával rendelkező játékosok, ha egy szelvényen legalább 1000 Ft értékben vásárolnak bármely számsorsjátékot (Ötöslottó, Hatoslottó, Skandináv lottó, Eurojackpot, Luxor, Puttó, Kenó, Joker) vagy fogadást (Tippmix, V-sport, Totó, Góltotó, Kincsem+), és a vásárláskor

használják (azaz a terminálon a vásárlás előtt beolvasztatják) a Játékoskártyájukat. A lakás főnyeremény mellett további nyeremények (hetente 1 x 500 ezer Ft és 5 x 100 ezer Ft pénznyeremény) is várják a Játékoskártyát használó játékosokat.

A hat éve indult Játékoskártya – amelynek igénylése mostanra országosan több mint 4300 értékesítési ponton, valamint már online, a Szerencsejáték Zrt. honlapján is lehetséges – számos kényelmi és biztonsági funkciót nyújt a kártyabirtokosok részére, és támogatást ad a túlzásba vitt mértékű szerencsejáték elkerülésében is, hogy a szerencsejáték valóban játék maradjon.

A szolgáltatás népszerűségét mi sem bizonyítja jobban, mint hogy immáron több mint 1 millió játékos igényelte a Játékoskártyát a lottózókban, a tendenciákat nézve pedig ez a szám, az online regisztrációval együtt év végére még harmadával növekedhet.

A Játékoskártyával hosszú távon tervez a nemzeti lottótársaság. A meglévő funkciók továbbfejlesztésével, valamint újak bevezetésével hazánk egyik legnagyobb hűségprogramját kívánja felépíteni az elkövetkezendő két évben. Mindezzel párhuzamosan elindították egy új, a nemzetközi trendeket és a játékosok igényeit is magába foglaló applikáció fejlesztését is. A regisztrációval rendelkező játékosbázis növelése egyben támogatja a Szerencsejáték Zrt. felelős játékszervezési törekvéseit is. ◆

SZÖVEG –
SCHUSTER BARBARA

Birkmanék

◆ Gyerek vagyok, a nagyszüleim nappalijában ülök a fotelben, a tévénk még egy hatalmas méretű doboz. Ha elmegy a fekete-fehér kép, rettenetesen oldalba kell vágni a készüléket, hogy visszajöjjön az adás.

„Üssed má’ meg, Csillagom!” – mondja a Mamám, ha neki már nem akaródzik felállni. Megfürödve, pizsamában várjuk az esti filmet. Nekem olyan jó dolgom van, hogy a film közben magam elé vehetem a tálcát, rajta a felkatonázott falatokkal. Kenyérkockák, mindegyik tetején kis darab szalonna és hagyma. Azon, hogy a Mamám mikor, mit eszik, soha nem gondolkozom. Talán az asztalnál állva bekaphat pár falatot, amíg az enyémet és a tesómét készíti. Siet vele, hogy mind elkészüljünk: tisztára suvicolva, pizsamában, vacsorával várhassuk Birkman professzort. Ő mondja így, így jön a szájára, Birkman.

„Csitt csak!” – mondja, ha már hallani véli a főcímenét. Kihúzott derékkal ül a másik fotelben, az esti pongyoláját viseli, haját is megfésülte. Úgy várja Brinkmannékat – az idős professzort ropogósra keményített, makulátlan köpenyében, a Christa nővérből lett doktornőt, a csacska Elke nővért és Udót a pajkos félmosollyal az arcán –, mintha személyes ismerősei volnának. Bosszankodik, ha egy dramaturgiailag fontos esemény közepén megy el a kép, és akkor ugrunk – a tesóm vagy én –, hogy jól oda-sózzunk a tévének.

A Mamám azért nem áll fel, mert már nem bír. Az urakhoz jár takarítani. Számára – akiről nem is tudom, pontosan hány osztálya van –, a tanár- és orvosházaspárok úri családok voltak. Hajnalban hozzájuk trappol, mássza az emeleteket a megbízásokkal – közért, posta,

patyolat –, majd ezekkel végezve, ablakot vagy kádat súrol, porszívózik, függönyt mos. A lába csupa visszér, azt dörzsöli néha lopva, miközben sokdioptriás szemüvegén át figyeli a filmet. A Papám kártyázni ment. Jobbára egyébként egész nap otthon ül, hallgatja a Kossuth rádiót, és horgászhalókat készít. Ha kérjük, mesél a háborúról, ahova leventeként vitték. A tarkójában még vannak repeszdarabok, megmutatja az evőeszközöket, amiket a hadifogságból hozott. A háború végén már senki nem élt a családjából. A szebb jövő miatt jött a Mamámmal az épülő szocialista városba, ahol martinásként kapott munkát, és ő nyitotta meg a vasmű egyik kohóját. Az elképesztő forróságban végzett munkáért a fél tüdejét adta.

Csengetnek. Élesen szól a berregés, mindannyian összerezzenünk. Lázár bácsi áll az ajtóban, nem értjük mit mond, hiába leselkedünk a nappaliból. Mamám keze a mellkasán, szorítja a pongyoláját. Vagy ijedtében, vagy azért, mert egyetlen dolog, hogy ezt viseli, míg Lázár bácsi itt van.

„Nagyapátok elesett, kórházba került” – mondja később a Mamám röviden, és bár ez fele sem az igazságnak, mi így is nagyon megijedünk. A Mamám összevissza máskál a két szoba között, egy nejlonzacskóba hajtogatja a Papánk néhány holmiját. Combnyaktörés, a következő napokban megtanuljuk ezt a szót. A Papánk, miután hazaengedik, előbb mankóval közlekedik, aztán bottal. Sem horgászni, sem kártyázni nem megy többet. Egyszer, amikor megérkezünk a Mamámékhöz, már nincs ott. A Klinika még évekig megy a tévében. ◆

SZÖVEG –
SZÁM KATI

SZEMBEFORDÍTOTT TÜKRÖK

Amikor gyerekként először láttam meg a gardrób szekrény egymásnak fordított tükrörajtóit, azt hittem, egyszerűen ismétlődnek a folyosóvá mélyülő képek. Pedig hogy is lehetne ugyanaz? Hisz minden újabb tükröződésben ott az összes előző kép.

NŐI TITKOK

♦ **1.** Nem volt parkolóhely, megkerülték a háztömböt. A gyerekek hátul összevesztek, kié az utolsó szőlőszem, a férje is feszült volt, hogy az autóban érvényben lévő kajatilalom ellenére ő hátra adta a gyümölcsös-dobozt. Úgy érezte, másképp nem tud úrrá lenni a parázs hangulatú vitán, hogy ki hova teszi a lábát.

„Szerinted nem túl rövid?” – kérdezte a férfit. A gyerekek születése előtt volt rajta utoljára a szoknya, akkor öt kilóval kevesebb és hét évvel fiatalabb volt. „Csinos vagy. Sőt, lehetne rövidebb.” Mivel a második mondat kétségbe vonta az első objektivitását, ettől csak feszültebb lett. Előhalászott egy pár fülbevalót, kivette a popsitörlőt és a gyerekkulacsokat, megállapította, hogy ha nincs megtömve, egészen vállalható ez a táská. De azért mégis átpakolt abba, amit indulás előtt bedobott. Meglepve látta, hogy egy rúzs is volt benne, kipróbálta, majd letörölte (jól jött a popsitörlő), kevésbé kontúrosra festette, és elidőzött a tükörben, barátkozva a málnaszínű szájjal.

„Mondjam a három gyereket? Vagy csak, ha rákérdeznék?” „Nem béranyának jelentkezel. Nem tartozik rájuk. Amúgy pedig szerintem nincs rajtuk mit szégyellni” – jött a válasz, de ő csak magának tette föl a kérdést. Ellenőrizte, le van-e haláltva a telefonja, vett egy mély lélegzetet, hosszan fújta ki a levegőt.

A harmadik körnek indultak neki, sehol egy hely. „Kiszálllok” – mondta. Bár még volt öt perce, de szükségére volt egy kis magányra. Valaki épp kijött a kapun, és ő csengetés nélkül bement a lépcsőházba, az ajtó becsukódott mögötte. Még volt három perce, de ekkor fönt

csapódott egy ajtó, ezért gyorsan belepillantott az ajtóüvegbe, lehúzta kicsit a szoknyát, és elindult fölfelé a lépcsőn.

2. A többiek lassan szállingóztak ki a két órán át tartó meetingről, ő lendületesen lépett ki a tárgyalóból. A telefonján két hívás. Anyu és egy ismeretlen, egy viber-üzenet: „Hol a gyerek edzőcipője?” Két emlékeztető: időpont a szemészetre, öt perc múlva állásinterjú.

Felvette a hideg kávémaradékot az asztaláról, és kilépett vele a folyosóra. Hátha el tudja még intézni a szemészetet. Hallgatta a várakoztató zenét, és arra gondolt, bűn így lejáratni a klasszikus műveket. Egy nő érkezik tizenegyre, annyi időse lehet, mint ő. Aztán még ketten. Ezért vett fel ma szoknyát és csinos cipőt, hiszen a céget képviseli az interjúkon.

A cipő kényelmetlen lesz egész napra, a szoknya kezd szűk lenni. Lassan fel fog tűnni Lidikének, jobb elébe menni a pletykáknak. A férje mindennap megkérdezi, bejelentette-e már az irodában kistesót. De valahogy az alkalmas pillanatra vár. Hát, ez a mai nap sem lesz az. Mozart 40. szimfóniájának lebutított verziója még mindig szól a telefonban. Megszakítja a hívást, mert ki kelene még mennie a mosdóba is, és lent mintha valaki már bejött volna a kapun.

Ahogy rápillant a mosdó szélén a nyitott neszesszerére, meglátja benne a mályvaszínű rúzsot. Hónapokkal ezelőtt maradhatott benne a céges partin. Szórakozottan kiveszi, és kirúszozza a száját. Hátha mégis ma lesz az a nap. ♦